

[Henning Hasle.]

med, at i de tre sidste Kvartaler af 1936 og det første Kvartal af 1937 var der en Stigning i Priseniveauet paa ca. 6 pCt. fra Kvartal til Kvartal. Da Valutaattestordningen bevirkede, at Importørerne af Industriens Raavarer stadig maatte købe senere, kom de altsaa stadig væk et Kvartal eller 6 pCt. for sent, og betydeligt forøgede Udgifter for Landet var Følgen. Det er den samme Stilling, vi staar i i Øjeblikket. Vi staar over for forudsete Stigninger paa Markederne, og der er vist desværre ingen Chance for, at den Stigning, det her vil dreje sig om, begrænses til 6 pCt. i Kvartalet, nej, den vil blive meget større. Det er jo en ejendommelig Tanke, at netop dette Instrument skal bruges til at gennemføre Valutasparssammelighed, naar Resultatet deraf er, at der skal bruges mere Valuta til at købe de samme Varer. Ved sin prisfordyrende Virksomhed har Valutacentralen faktisk været medskyldig i, at vi ikke havde større Valutareserver, end vi havde ved Krigens Udbrud.

I sin Fremsættelsestale omtalte Ministeren Landets Kreditværdighed: Det var Nationalbankens Sag at værne den, hvortil ogsaa Guldet skulde tjene. Ogsaa jeg mener naturligvis, at Landet bør fremtræde med den størst mulige Kreditværdighed. Men paa denne Baggrund ser det underligt ud, at Ministeren et Stykke Tid holdt Valutaattester tilbage, til Folk, der havde købt Varerne, medens de var paa Frilisten. Disse Folk maatte altsaa over for Udlandet erklære, at de ikke var sikre paa, skønt de havde købt Varerne, at kunne præstere Valuta. Nu er dette Forhold jo langt om længe blevet ordnet, men hvis der er noget, der skader Landets Kreditværdighed, saa tror jeg, det er Foreteelser af den Art.

I sin Forelæggelsestale sagde Ministeren, at det her drejer sig om Foranstaltninger paa langt Sigt, og der er jo heller ingen Tvivl om, at dette for saa vidt er rigtigt. Vi staar nu foran Køb af Varer til næste Halvaar, altsaa de Tildelinger, der skal ske pr. 1. Januar. Maaske er der Mulighed for endnu at købe til rimelige Priser, men ingen aner, om han faar nogen Bevilling til Nytaar, ingen tør købe, fordi de ikke er klar over, om Betalingen kan præstere. Jeg tror ikke, at den Vej, som nu har været betraadt i saa mange Aar, og som vi har været imod, kan være den rigtige til at føre ud af Vanskelighederne.

Jeg omtalte før Nationalbanken, og det er heller ingen Hemmelighed, at Nationalbanken og den højtærede Handelsminister arbejder Haand i Haand, hvilket jo ogsaa

er naturligt i disse Dage, men der er et ganske særligt Forhold, jeg vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, og det er Krigsforsikringen for Varer, som Staten og de store Erhvervsvirksomheder i Fællesskab har oprettet. Nu er det jo saadan, at danske Importører i stort Antal dækker deres Risiko ved en Generalpolice i dette Selskab, men de engelske Eksportører forlanger, at Forsikringen skal tegnes i England. Nu er det klart, at det er i dansk Interesse at faa disse Forsikringer tegnet i Danmark, men Englænderne har et Argument, som det er vanskeligt for de danske Importører at komme uden om, og det er dette, at den danske Nationalbank ikke vil garantere forud, at de paagældende, hvis en Skade indtræder, kan faa Dækningen udbetalt i den Valuta, der skal til. Banken forbeholder sig at se paa hvert enkelt Tilfælde og vil ikke afgive en saadan Erklæring. Det er dog vist en noget overdreven Forsigtighed, Banken her anvender. Jeg kan heller ikke se, at den i det lange Løb kan være valutabesparende, tværtimod maa den være det modsatte. Hvis det er en god Forretning at drive Forsikringsvirksomhed, og det skulde det dog være, saa bliver det dog i det lange Løb et Valutatab, at Forsikringen ikke tegnes i Danmark, men i Udlandet. Jeg tror derfor, at der vil være god Grund for den højtærede Minister til at undersøge dette Forhold nærmere, og jeg anmoder den højtærede Minister om at give os en Redegørelse her i Tinget for, hvorledes dette i Virkeligheden forholder sig.

Det er jo klart, at den Lovgivning, vi her staar over for, vil blive fortsat, nu da Forslaget foreligger, hvad enten Oppositionen mener det ene eller det andet; Regeringen har jo Magt til at gøre det. Der er derfor en særlig Ting, jeg gerne vil henstille, naar vi nu faar denne Lov, nemlig at man i hvert Fald indfører alle de Lempelser, som det er muligt at indføre, og dør vil jeg gerne pege paa, at de Varer, der nu er overført til den bundne Liste, tidligere kunde købes fra et hvilket som helst Land. Nu er de kommet ind under Bestemmelsen om, at der skal søges Valuta paa bestemte Lande. Hvis det er Meningen at mindske Importen af disse Varer, saa er det jo da i hvert Fald ikke nødvendigt at indføre denne yderligere Restriktion, saa maa det være tilstrækkeligt, at man giver mindre Valuta og lader Importørerne købe Varerne, hvor de vil. Jeg vil i øvrigt ogsaa tro, at der inden for den gamle bundne Liste findes Varer, som kunde behandles paa denne Maade. Man kunde jo forsøge i Udvalget, der formentlig bliver